

Arrest

nr. 189 587 van 10 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 20 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 februari 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker heeft op 6 juli 2016 een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid een burger van de Unie, met name als partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet wordt bedoeld in artikel 40bis, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden akte waarvan verzoeker op 19 januari 2017 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.07.2016 werd ingediend door:

*Naam: H
Voornaam: Hi
Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg dd. 06.07.2016 gezinshereniging aan met zijn feitelijke partner, A.M. , geboren op 14.01.1991, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Verklaringen op eer van verschillende winkels te Antwerpen, waarin wordt verklaard dat ze de heer HH. en Mevr. A.M. regelmatig gezien hebben. Het feit af en toe samen gezien te worden is geen bewijs van een relatie 12- tal foto's, met handgeschreven datumvermelding. Handgeschreven datum opschriften kunnen niet aanvaard worden als rechtsgeldig bewijs*
- Huurcontract afgesloten voor het appartement te 2020 Antwerpen, xxxx Het contract is afgesloten op beide namen van betrokkenen dd. 20.10.2015. Het feit samen een huurcontract af te sluiten, houdt geen bewijs van een relatie in.*
- Handgeschreven kwitantie, op deze kwitantie is niet bekend van wie betrokkenen het geld ontvangen hebben.*
- Aankoopfactuur op naam van A. dd. 30.03.2015.*
- Verkoopovereenkomst op naam van beide betrokkenen dd. 03.12.2015.*
- Bestelbon op beide namen dd. 28.10.2015, met betalingsbewijs van voorschot betaling.*

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres wonen sedert 06.07.2016. Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat ze elkaar reeds langer kennen voor zijn komst naar België. Het geheel van de beschikbare gegevens zijn onvoldoende om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de aangehaalde feitelijke relatie.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg.

1. *motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
2. *zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
3. *tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat zij deze overwegingen niet correct opgenomen heeft in haar beslissing;

Art. 47/1 van de wet van 15.12.1980 stelt:

Als andere familie van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de persoon met wie de burger van de unie een deugdelijk bewezen relatie heeft en die niet bedoeld wordt in art. 40 bis par. 2, 2° van de wet van 15.12.1980

2° de niet in art. 40 bis par. 2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie

Dat de wet helemaal niet als voorwaarde stelt dat ze elkaar moeten gekend hebben in het land van herkomst:

Dat de wet duidelijk een onderscheid maakt tussen de persoon met wie de burger een deugdelijke relatie heeft en de familieleden die in het land van herkomst ten laste waren en deel uitmaakten van het gezin;

Dat in casu enkel moet bewezen worden datje een relatie hebt en dat de relatie een duurzaam karakter heeft; Dat door te stellen dat verzoeker in het land van herkomst met zijn partner een relatie moet gehad hebben, een voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd;

Dat DVZ verder stelt dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat deze onvoldoende zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de aangehaalde feitelijke relatie;

Dat verzoeker hier niet de exacte motieven en gronden kent van de weigering; dat zij niet overal uitlegt waarom de neergelegde stukken niet voldoende zouden zijn;

Dat de beslissing heel slecht gemotiveerd is en volledig indruist tegen art. 47/1 van de wet van 15.12.1980;"

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Het middel wordt toegelicht als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat het recht op gezinshereniging dient gerespecteerd te worden;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd,

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het beginsel van fair play, van het rechtzekerheidsbeginsel evenals machtsoverschrijding, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Het beginsel van de fairplay houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen;

Dat zulks een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van fair play;

Dat de desbetreffende wet op onzorgvuldige en onredelijke wijze wordt toegepast;”

Gelet op hun nauwe samenhang worden deze drie middelen samen onderzocht en besproken.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker richt zijn kritiek tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die onderdeel uitmaakt van de bestreden akte. Deze bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan ze is genomen. In de motieven van de bestreden weigering tot verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 1° van de en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; 2”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Uit de motivering blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle bewijzen die verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag voorlegde om de voorgehouden duurzame relatie te staven, met name *“ Verklaringen op eer van verschillende winkels te Antwerpen, waarin wordt verklaard dat ze de heer HH. en Mevr. A.M. regelmatig gezien hebben.”; “Huurcontract afgesloten voor het appartement te 2020 Antwerpen, (xxxx). Het contract is afgesloten op beide namen van betrokkenen dd. 20.10.2015.”; “Handgeschreven kwitantie”; “Aankoopfactuur op naam van A dd. 30.03.2015”; “Verkoopovereenkomst op naam van beide betrokkenen dd. 03.12.2015” en “Bestelbon op beide namen dd. 28.10.2015, met betalingsbewijs van voorschot betaling.”*

De gemachtigde zet uiteen waarom de verschillende verklaringen op eer, het huurcontract en de handgeschreven kwitantie die werden voorgelegd, niet worden weerhouden als bewijs, met name respectievelijk omdat: 1) *“Het feit af en toe samen gezien te worden is geen bewijs van een relatie 12-tal foto's, met handgeschreven datumvermelding. Handgeschreven datum opschriften kunnen niet aanvaard worden als rechtsgeldig bewijs.”*, 2) *“Het feit samen een huurcontract af te sluiten, houdt geen bewijs van een relatie in”* en 3) *“op deze kwitantie is niet bekend van wie betrokkenen het geld ontvangen hebben”*. Deze feitelijke motieven worden door verzoeker niet betwist.

Verder stelt de gemachtigde vast dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon op hetzelfde adres wonen sedert 6 juli 2016 en dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat ze elkaar reeds langer kenden voor zijn komst naar België.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde met dit laatste motief geen voorwaarde aan de wet toevoegt, zoals verzoeker betoogt, daar in de bestreden beslissing niet kan worden gelezen dat “*verzoeker in het land van herkomst met zijn partner een relatie moet gehad hebben*”. Uit dit motief blijkt enkel dat de gemachtigde de duur van de banden tussen de voorgehouden partners nagaat, zoals hij conform artikel 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet vermag te doen. De relevante wettelijke bepalingen sluiten niet dat het feit dat verzoeker zijn partner pas sedert of na zijn komst naar België heeft leren kennen door de gemachtigde in rekening wordt gebracht om zich een oordeel te vormen over de duurzaamheid van de relatie. Dat verzoeker en zijn voorgehouden partner elkaar niet kennen van voor zijn komst naar België en dat zij op hetzelfde adres wonen sinds 6 juli 2016, wordt door verzoeker niet betwist.

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde niet overal uitlegt waarom de neergelegde stukken niet voldoende zouden zijn, merkt de Raad op de gemachtigde niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door verzoeker ingeroepen argumenten of voorgelegde stavingsstukken maar dat uit de bestreden beslissing wel moet blijken dat die argumentatie of voorgelegde stavingsstukken in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (cf. RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

De gemachtigde gaat weliswaar niet specifiek in op de voorgelegde aankoopfactuur, verkoopovereenkomst en bestelbon doch uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat hij rekening heeft gehouden met deze voorgelegde stukken en deze ook in zijn besluitvorming heeft betrokken waarbij hij, rekening houdend met de overige voorgelegde stukken en de elementen die de zaak van verzoeker kenmerken, besluit dat het “*geheel van de beschikbare gegevens [...] onvoldoende [is] om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de aangehaalde feitelijke relatie.*”

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, beschikt de gemachtigde over een vrije feitenvinding en ruime appreciatiebevoegdheid waarop de Raad een marginale wettigheidstoetsing uitoefent. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat een aankoopfactuur, verkoopovereenkomst en bestelbon geen bewijzen van een duurzaam karakter van een relatie vertegenwoordigen.

Aldus blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, nu de juridische grondslag wordt vermeld waarop ze gesteund is en de feitelijke vaststellingen die eraan ten grondslag liggen. Daardoor is voldaan de formele motiveringsvereiste.

Zoals hierboven reeds aangehaald, worden deze motieven in feite en in rechte door verzoeker niet betwist of weerlegd.

Evenmin blijkt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet afdoende zou zijn gemotiveerd nu de draagwijdte van de motivering in verhouding staat tot de elementen die verzoeker zelf heeft aangebracht.

Een miskennis van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

2.3. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder “middel” worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van “het” beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het beginsel van fair play en het rechtszekerheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoeker niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsbeginselen door de bestreden beslissing werden geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

Bovendien merkt de Raad op dat uit wat hierboven wordt besproken niet blijkt dat de gemachtigde met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen daar uit de bestreden beslissing blijkt dat met alle voorgelegde stukken rekening werd gehouden. Verder blijkt niet dat de gemachtigde, na onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker kenmerken en conform de toepassing van de wettelijke rechtsregels, op kennelijk onredelijke

wijze heeft geoordeeld dat “niet afdoende [is] aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,1 ° van de vreemdelingenwet”.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoeker naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De gemachtigde heeft zijn bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden.

Verzoeker maakt geen schending van de aangevoerde rechtsnormen aannemelijk. Het eerste en tweede middel zijn, in zoverre ontvankelijk, niet gegrond.

2.4. Verzoeker houdt voor dat de bestreden akte geen juist evenwicht eerbiedigt tussen zijn belangen in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven, enerzijds, en de belangen van de Belgische openbare orde, anderzijds.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker partij toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yıldiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert niet het begrip ‘gezinsleven’, dat een autonoom begrip is en dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het Hof oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Uit artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat als familielid van een Unieburger wordt beschouwd de vreemdeling die met de Unieburger een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

De voorwaarden die in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet worden gesteld om als familielid van een Unieburger te worden aangemerkt, verschillen dus in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, in casu een stabiele de facto partnerrelatie. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat het *“geheel van de beschikbare gegevens [...] onvoldoende [is] om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de aangehaalde feitelijke relatie.”*

Verzoeker toont niet aan dat dit besluit onzorgvuldig of kennelijk onredelijk werd genomen.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de voorgehouden feitelijke relatie, wordt het bestaan van een gezinsleven, dit is een de facto stabiele en standvastige (duurzame) partnerrelatie, dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond. Derhalve wordt ook niet aannemelijk gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben voor wat betreft de voorgehouden partnerrelatie tussen verzoeker en mevrouw A.M.

Bijgevolg wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES